இலங்கையின் உள்ளூராட்சி முறைமை

கலாநிதி த.கிருஷ்ணமோகன்
முதுநிலை விரிவுரையாளர் அரசியல் விஞ்ஞானம்
கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்.

அறிமுகம்

புராதன காலத்திலிருந்து உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள் இலங்கையில் செயற்பட்டு வந்துள்ளன. ஆரம்ப காலங்களில் சுதேசிய மக்களின் தலைசிறந்த மனிதர்கள் என்று கருதப் பட்ட முதலியார், மணியகாரர், உடையார் போன்ற உள்ளூர் தலைவர்கள் நிர்வாகங்களுக்குப் பொறுப்பாக இருந்தனர். ஆயினும் பிரித்தானியர் வருகையின் பின்னர் சுதேச உள்ளூராட்சி அமைப்பு முறையில் பாரிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. 1965ஆண்டு பிரித்தானிய மாதிரியிலான உள்ளூராட்சி அமைப்புக்கள் இலங்கையில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டன. அத்துடன், பிரித்தானியர் தாம் இலங்கையைக் கைப்பற்றிய போது காணப் பட்ட சுதேச உள்ளூராட்சி முறைமையிலுள்ள குறைபாடுகளை சீர்படுத்தி தமது வருமானங்களை உச்சப்படுத்தக்கூடிய வகையில் நிர்வாக அலகுகளை நவீனமயப்படுத்தினர். இதன் விளை வாக நீண்ட காலமாகச் செயற்பட்டுவந்த சுதேச உள்ளூராட்சி அமைப்பு முறைமை மேலும் மாற்றமடைந்தது. அரசியல் திட்ட அபிவிருத்தியில் பெரும் திருப்பு முனையாகக் கூறப்படும் டொனமூர் அரசியல் திட்டத்தின் வருகையுடன் உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களிலும் மாற்றம் ஏற்பட்டது. தற்போது மத்திய அரசாங்கச் சட்டங் களின் மூலம் அதிகாரத்தை ஒப்படைக்கும் வகை யிலான உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் உருவாக்கப் பட்டுள்ளன. இலங்கையில் மாநகர சபை, நகர சபை, பிரதேச சபை ஆகிய மூன்றுவகையான உள்ளூராட்சி மன்றங்கள் தற்போது நடைமுறை யிலுள்ளன. இந்நிலையில் இலங்கையின் உள்ளூராட்சி முறைமையின் தோற்றம், வகை கள், செயற்பாடுகள், மத்திய மற்றும் மாகாண அரசாங்கங்களுடன் உள்ளூராட்சி நிறுவனங் களுக்குள்ள தொடர்புகள் போன்ற விடயங் களை இக்கட்டுரையானது ஆராய்கிறது.

தோற்றம்

1931ஆம் ஆண்டு அறிமுகப்படுத்தப் பட்ட டொனமூர் அரசியல் திட்டம் அரசாங்க சபையினை நிறுவி அதிலிருந்து மந்திரிசபை ஒன்றை தோற்றுவித்தது. அமைச்சுக்களில் ஒன் றாகிய உள்ளூராட்சி அமைச்சு உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களின் கட்டமைப்பில் பல முக்கிய மாற்றங்களை ஏற்படுத்தியது. சிறிய நகரங் களில் பட்டினசபைகளும், பெரிய நகரங்களில் நகரசபைகளும், அதி பெரிய நகரங்களில் மாநகர சபைகளும் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. ஆரம்ப காலத்திலே கொழும்பு மாத்திரமே மாநகரசபையாக இருந்தது. 1938ஆம் ஆண்டு காலி, கண்டி ஆகிய நகரங்கள் மாநகர சபை களாகத் தரம் உயர்த்தப்பட்டன. டொனமூர் காலத்தின் இறுதிக் காலத்தில் உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள் அமைப்பு ரீதியில் நான்குவகை அதிகார சபைகளாக மாற்றியமைக்கப்பட்டன. அவைகளாவன, மாநகர சபைகள், நகர சபைகள் பட்டின சபைகள், கிராமக்குழுவானது கிராம சபையாக மாற்றியமைக்கப்பட்டது.

1924ஆம் ஆண்டு இயற்றப்பட்ட "கிராமக்குழுச் சட்டம்" 1932, 1933, 1938 ஆண்டுகளில் திருத்தியமைக்கப்பட்டது. கிராமக் குழு முறையில் பேணப்பட்டுவந்த பரம்பரை உரிமை என்பது இச்சட்டங்கள் மூலம் இல்லா தொழிக்கப்பட்டது. டொனமூர் குழுவின் வரு கைக்கு முன்னர் பெரும் நிலச் சுவாந்தர்களாக

[illegible]

[illegible]

டொனமூர் காலத்தில் உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள் மக்களால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட [illegible]

இலங்கையில் உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களின் அமைப்பு

டொனமூர் சீர்திருத்தக்காலம் தொடக்கம் [illegible]

- மாநகரசபைகள் – 12
- நகர சபைகள் – 39
- பட்டின சபைகள் – 83
- கிராம சபைகள் – 549

[illegible]

[illegible]

அதிகாரங்கள்

உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள் [illegible]

மாநகர சபைகள்

மாநகரசபைகள் [illegible]

- [illegible]

வரத்து வீதிகளையும், திறந்த வெளிகளையும் பராமரிக்க, சுத்திகரிக்கவுமுள்ள அதிகாரம்.

* தனிப்பட்ட போக்குவரத்து வீதிகளைப் பராமரிக்க, சுத்திகரிக்க, திருத்தவுள்ள அதிகாரம்.
* மாநகரசபைகளின் வளர்ச்சிக்கும், அபிவிருத்திக்குமான திட்டங்களை வகுத்து நடைமுறைப்படுத்தும் அதிகாரம்.
* பொதுநல சேவைத்திட்டங்களை உருவாக்கி நடைமுறைப்படுத்தும் அதிகாரம் (உதாரணம் நூலகம், பூங்கா, சிறுவர் விளையாட்டுப் பூங்கா)
* மாநகர சபைகள் சட்டக் கோவைக்கு இணங்க தனது எல்லைக்குட்பட்ட மக்களுக்கு தொந்தரவு தரும் விடயங்களை கண்டறிந்து தடுக்க அல்லது முற்றாகத் தடைசெய்ய அல்லது தணிக்கவுள்ள அதிகாரம்.

இவற்றைவிட மாநகரசபைகள் சட்டக் கோவை 40 (1) இற்கு இணங்க பின்வரும் அதிகாரங்களும் மாநகரசபைக்கு வழங்கப்பட்டுள்ளன.

* நீர் விநியோகம்
* பொதுக்கட்டிடம், தெரு விளக்குகளை அமைத்தல்
* மின்சார விநியோகம்
* சந்தைகளை அமைத்துப் பராமரித்தல்
* பொதுக் குளியல் பிரதேசங்களைப் பராமரித்தலும், சலவைத் தொழில் செய்யும் இடங்களைப் பராமரித்தலும்.

நகரசபைகள்

1939ஆம் ஆண்டு 35ஆம் இலக்க சட்டக் கோவைக்கு இணங்க நகரசபைகள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. பொதுவாக நகரசபைகளின் செயற்பாடு மாநகரசபைகளின் செயற்பாடுகளை ஒத்ததாகவேயுள்ளது. நகரசபைகள் சட்டக் கோவைகளில், 44 தொடக்கம் 101 வரை யிலான விதிகள் பொதுவான கடமைகளை எடுத்துக் கூறுகின்றன. 103 தொடக்கம் 128 வரையிலான விதிகள் பொதுச் சுகாதார செயற்பாடுகளை எடுத்துக் கூறுகின்றன. 129 தொடக்கம் 152 வரையிலான விதிகள் பொதுப் பயன்பாடுடைய சேவைகள் தொடர்பாக எடுத்துக் கூறுகின்றன. பொதுவாகக் கூறுகின்ற போது நகரசபைகள், பொதுச் சுகாதாரம், போக்குவரத்துப் பாதைகள் போன்றவற்றை நிர்வகிப்பதற்கான அதிகாரங்களை நகரசபைகள் கொண்டுள்ளன.

நகரசபைகள் பின்வரும் கடமைகளை நிறைவேற்ற வேண்டும் என நகரசபைச் சட்டக் கோவை கூறுகின்றது.

* குழந்தை பராமரிப்பு அல்லது பிரசவ விடுதிகளை அமைத்து பிரசவ விடுதிக்கான தாதிமார்களை பயிற்றுவிக்க வேண்டும்.
* வீட்டுத் திட்டங்களை உருவாக்க வேண்டும்.
* பூமியதிர்ச்சி, பஞ்சம் போன்றவற்றால் பாதிக்கும் மக்களுக்கு நிவாரணமளிக்க வேண்டும்.
* பேக்கரி, உணவு விடுதிகள், சலூன், சந்தைகளை மேற்பார்வை செய்து நெறிப்படுத்த வேண்டும்.

நடைமுறையில் மாநகரசபைகள் மீது மத்திய அரசாங்கம் செலுத்தும் கட்டுப்பாடுகளைவிட, நகரசபைகள் மீது செலுத்தும் கட்டுப்பாடு அதிகமாகும். உள்ளூராட்சி அமைச்சர் நகரசபைகளுக்கான பொதுவான விதிகளை இயற்றவும், புதிய திட்டங்களை, கொள்கைகளை அறிமுகப் படுத்தவும் அதிகாரம் பெற்றிருந்தார்.

பட்டினசபைகள்

1946ஆம் ஆண்டு, இலங்கையில் பட்டினசபைகள் சட்டமூலம் இலக்கம் 3 இற்கு இணங்க பட்டினசபைகள் உருவாக்கப்பட்டன. பட்டினசபைகள் அமைப்பு, தொழிற்பாடு, கடமைகள் மாநகரசபையை ஒத்ததாக உள்ளன. பொதுச் சுகாதாரம், பொது நலசேவைகள் என்பவைகளை மேற்கொள்வதே பட்டினசபைகளின் நோக்கமாகும்.

கிராம சபைகள்

[illegible]ஆம் ஆண்டு கிராம சபைகள் சட்டம் நாட்டின் இயங்கிய கிராமிய சங்கங்களை கிராம சபைகளாக மாற்றியமைத்தது. கிராமசபை சட்டக்கோவை கிராமிய சபை களுக்கு அதிக அதிகாரங்களை வழங்கியுள்ளது. கிராமசபை சட்டக் கோவை இல 3ன்படி ஒவ்வொரு கிராம சபைகளும் தமக்குத் தேவையான பதவிகளை உருவாக்குவதற்கும், காணிகளை விற்க, மாற்ற, வாடகைக்கு பெறுவதற்கும், ஒப்பந்த வேலைகளைச் செய்வதற்கும், கிராமிய மட்ட அபிவிருத்தி திட்டங்கள் பணிகளைச் செய் வதற்கும், மேற்பார்வை செய்வதற்கும் அதிகார மும் உரிமையும் பெற்றிருந்தன.

கிராமச்சபைச் சட்டக்கோவை 37இன் படி வரிகளுதிப்பதற்கும், வரி மதிப்பீடு செய்வதற்கும் அதிகாரம் பெறுகின்றன. இதனை விட பொது நல சேவைகளாகிய நீர் விநியோகம், தெரு விளக்கு அமைத்தல், மின்சார விநியோகம், சந்தைகள், பொதுக் குளியலறை களை அமைத்தல், வறியவர்களுக்கான வீட்டு வசதிகளை ஏற்படுத்திக் கொடுத்தல் என்பவைகளும் கிராமசபைகளிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தன.

மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகள்

1977ஆம் ஆண்டு ஐக்கிய தேசியக்கட்சி அதிகாரத்திற்கு வந்தவுடன், தனது தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் குறிப்பிட்டிருந்த துரித பொரு ளாதார அபிவிருத்தி என்ற இலக்கை அடை வதற்கு ஏற்ப, உள்ளூர் நிர்வாக அமைப்பினை மீளமைத்துக்கொண்டது. துரித பொருளாதார அபிவிருத்தி என்பது பூரணமான மக்களின் பங் களிப்புடனேயே வெற்றிபெற முடியும் என்பதால் மக்கள் பங்களிப்புடனான அபிவிருத்திக்கான உள்ளூர் நிர்வாக அமைப்புக்கள் தோற்றுவிக்கப் பட்டன. துரித பொருளாதார அபிவிருத்திக்காக தோற்றுவிக்கப்பட்ட மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகளுடனும், மாவட்ட அமைச்சர்களுடனும் உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள் ஒருங்கிணைக்கப் பட்டன. 1978ஆம் ஆண்டு நாட்டில் காணப்பட்ட பட்டின சபைகளும், கிராமசபைகளும் இல்லா தொழிக்கப்பட்டன. இதற்கு முந்திய காலம் வரை யாக இருந்த நான்கு வகையான உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களை 1978ஆம் ஆண்டு மூன்றுவகை யான நிறுவனங்களாக அரசாங்கம் மாற்றி யமைத்தது. அவையாவன,

* மாநகர சபைகள்
* நகர சபைகள்
* மாவட்ட அபிவிருத்தி சபைகள் என்பவை களாகும்.

மேலும் 1979ஆம் ஆண்டு நியமிக்கப்பட்ட ஜனாதிபதி ஆணைக்குழுவின் பரிந்துரைக்கு இணங்க 1980களில் தோற்றுவிக்கப்பட்ட மாவட்ட அபிவிருத்திச்சபை கிராமியப் பிரதேசங்களின் அபிவிருத்திகளைப் பொறுப்பேற்றுக் கொண்டதுடன், கிராமசபைகள் மாவட்ட அபிவிருத்திச் சபைகளின் உப அலுவலகங்களாக மாற்றப்பட்டன.

தேவைக்கதிகமான உள்ளூராட்சி நிறு வனங்கள் காணப்படுவதால் கிராமிய அபி விருத்தி பாதிக்கப்பட்டு வந்துள்ளமை கண்டறி யப்பட்டமையே பட்டினசபைகளும், கிராம சபை களும் இல்லாதொழிக்கப்பட்டதற்கான காரண மாகக் கூறப்பட்டது. கிராமசபைகள், பட்டின சபைகள் இல்லாதொழிக்கப்பட்டமை மூலம் உள்ளூராட்சி நிறுவன அமைப்பில் சமநிலையின்மை யினை அரசாங்கம் ஏற்படுத்தியது. இதனால், கிராமிய மக்களுடைய பொது வசதிகள் பாதிப் படையத் தொடங்கின. இது பாராளுமன்றத்திற்கு உள்ளேயும், வெளியேயும் அரசாங்கத்திற்கு பலத்த அழுத்தத்தினைக் கொடுக்கத் தொடங்கியது. பாராளுமன்றத்திற்கு உள்ளே யான அழுத்தத்தினைவிட பாராளுமன்றத்திற்கு வெளியேயான அழுத்தத்திற்கு அரசாங்கம் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது.

இதனால் 1981ஆம் ஆண்டு அபிவிருத் திச்சபைகள் சட்டமூலம் திருத்தப்பட்டு கிராமிய மட்டத்தில் அன்றைய கிராமசேவையாளர்கள் மட்

பத்தில் கிராமோதைய சபைகளும், உதவி அரசாங்க அதிபர் மட்டத்தில் பிரதேச சபைகளும் தோற்றுவிக்கப்பட்டன. இவ்விரு நிறுவனங்களும் ஆரம்பத்தில் தேர்தல் மூலம் தெரிவு செய்யப்படாத உறுப்பினர்களைக் கொண்டிருந்தது. கிராமோதய சபை அங்கத்தவர்கள் கிராமிய மட்டத் தொண்டர் நிறுவனங்களின் அங்கத்தவர்களை ஒன்றுகூட்டி அவர்களில் இருந்து தெரிவுசெய்யப்பட்டனர். இவ்வாறு தெரிவு செய்யப்பட்ட அங்கத்தவர்களிலிருந்து ஒருவர் தலைவராகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டார். இதன் செயலாளராக திட்ட அமுலாக்க அமைச்சினால் நியமிக்கப்பட்ட சமூகசேவை உத்தியோகத்தர் கடமையாற்றினார்.

கூடுதலான ஜனநாயகப் பண்புகளைப் புகுத்துவதற்காக 1987ஆம் ஆண்டு பிரதேசசபைகள் திருத்தச்சட்ட மூலம் கொண்டுவரப்பட்டது. இச்சட்ட மூலம் புதிய உள்ளூராட்சி முறைமையினை அறிமுகப்படுத்தியதுடன், உள்ளூராட்சி நிறுவன அமைப்பில் ஜனநாயக மரபுகள், சம்பிரதாயங்கள் தொடர்ந்து பேணப்படவும் வழிவகுத்திருந்தது. திருத்தச்சட்ட மூலத்தின் படி, நகர, மாநகர சபைகளுடன் இணைந்து பிரதேச சபைகளும் மக்களால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட அங்கத்தவர்களைக் கொண்டிருக்க வேண்டும். உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களுக்குள் பிரதேச சபைகள் தீர்மானம் எடுக்கும் செய்முறைகளில் கிராமிய மக்களின் பங்களிப்பினை மிகவும் துரிதப்படுத்தியது. மேலும் எடுக்கப்படும் தீர்மானங்களை கிராமிய மட்டங்களில் நடைமுறைப்படுத்துவதிலும் முதன்மைவகித்தது. அபிவிருத்திச்சபைகள் திருத்தச் சட்டமூலத்தின்படி பிரதேச சபைக்கு தெரிவுசெய்யப்படும் தலைவர் அரசாங்க உத்தியோகத்தராகவோ அல்லது பாராளுமன்ற உறுப்பினராகவோ இருக்கக் கூடாது. இவ்வொழுங்கு அவசியமானதாகும். பிரதேச சபைத் தலைவர் என்ற பதவியினூடாக ஒரு பாராளுமன்ற உறுப்பினர் தனது எதிர்கால வாக்குப்பலத்தைத் தீர்மானிக்கவோ, தனது அரசியல் தேவைக்குப் பிரதேசசபையினைப் பயன்படுத்தவோ முடியாதிருக்கும். இவ்வாறானதொரு ஒழுங்குமுறை தொடர்ந்து இருக்குமானால், பிரதேச சபைகள் நீடித்திருக்கக்கூடிய வாய்ப்பு அதிகமாக இருக்கும் எனச் சுட்டிக் காட்டப்பட்டது.

மாகாணசபைகளுக்குள் உள்ளூராட்சிசபைகள்

1987ஆம் ஆண்டு இலங்கையின் அரசியல் யாப்பில் செய்யப்பட்ட பதின்மூன்றாம் திருத்தச் சட்டத்தின் அட்டவணை ஒன்பதாவதிலுள்ள மாகாணசபைகளுக்கான அதிகார நிரலின் 4.1 உறுப்புரை மாநகரசபைகள், நகர சபைகள், பிரதேச சபைகள் ஆகிய உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களை அரசியல் யாப்பினால் நிறுவப்பட்ட நிறுவனங்களாக ஏற்றுக்கொண்டது.

மத்திய அரசாங்கத்தின் சட்டத்தின் மூலமும், பதின்மூன்றாவது யாப்புத் திருத்தச் சட்டத்தின் மூலமும் நிறுவப்பட்ட மாகாண சபைகள் மூலமும் உள்ளூராட்சி சபைகளுக்கான அதிகாரங்கள் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளன. ஆனால் 1987ஆம் ஆண்டின் முன்னர் மத்தியரசாங்கத்தினால் மாத்திரமே இச்சபைகளுக்கான அதிகாரங்கள் ஒப்படைக்கப்பட்டிருந்தன. இப்போது உள்ளூராட்சி சபைகளுடன் தொடர்புடைய சட்டக்கோவைகளுக்குட்பட்டு உள்ளூராட்சி சபைகளை மேற்பார்வை செய்யும் மற்றும் கலைக்கும் அதிகாரங்கள் மாகாணசபைகளுக்கேயுரியதாகும் ஆனால் இச்சபைகளுக்கான தேர்தலை நடாத்தும் அதிகாரம் மத்தியர சாங்கத்திற்குரியதாகும்.

பதின்மூன்றாம் திருத்தச் சட்டத்திற்கிணங்க மக்களால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகள் உள்ளூராட்சி சபைகளைப் பொறுப்பேற்கக்கூடிய வகையில் 08 மாநகர சபைகள், 30 நகர சபைகள், 152பிரதேச சபைகள் என்பவற்றிற்கான தேர்தல் 1988ஆண்டு தை மாதம் முதலாம் திகதி நடாத்தப்பட்டது. விகிதாசார பிரதிநிதித்துவ முறையின் மூலம் நான்கு வருட பதவிகாலத்திற்காக பிரதிநிதிகள் தெரிவு செய்யப்பட்டனர். இத்தேர்தல் விருப்பு

வாக்கு முறை யினை அடிப்படையாகக்கொண்ட திறந்தபட்டியல் முறையின் அடிப்படையில் நடைபெற்றது. ஆனால் வடக்கு, கிழக்கு மாகாணங்களிலுள்ள 02 மாநகர சபைகள், 04 நகர சபைகள், 36 பிரதேச சபைகளுக்கான தேர்தல்கள் இப்பிரதேசங்களில் நடைபெற்றுவந்த உள்நாட்டு யுத்தம் காரணமாக நடைபெறவில்லை.

உள்ளூராட்சி சபைகளுக்கான பிரதான நிதி மூலாதாரங்களை மத்தியரசாங்கமும், மாகாணசபைகளும் தமது வரவு செலவுத்திட்டத்தினூடாக வழங்குகின்றன. ஆயினும் வரி அறவிடுதல் மற்றும் தமக்கு அதிகாரம் வழங்கப்பட்டுள்ள வழிமுறைகளுடாக உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள் தமக்கான நிதியினைத் திரட்டி முகாமைசெய்யமுடியும்.

முடிவுரை

கோட்பாட்டடிப்படையில் உள்ளூர் மட்டத்தில் நிர்வாகத்தை எளிதுபடுத்துவதிலும், அபிவிருத்தி செயற்பாடுகளை மேற்கொள்வதிலும் உள்ளூராட்சி சபைகள் முக்கிய வகிபங்கினை கொண்டிருப்பதால் இவைகளின் செயற்பாடு காத்திரமானவைகள் எனக் கூறப்படுகிறது. இங்கிலாந்திலுள்ள உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள் தொடர்பாக ஆய்வு செய்த ரெட் கிளிவ் மட் குழு (Red Cliffe Maud Committe) உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள் தொடர்பாக பின்வருமாறு எடுத்துக் கூறியுள்ளது. "பொதுச்சேவைகளை மேற்கொள்வதற்கு உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள் மிகவும் அவசியமானதாகும். இவ் உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள் ஜனநாயக ரீதியில் மக்களால் தெரிவுசெய்யப்பட்ட அமைப்புக்களாகக் காணப்படவேண்டும். சில சேவைகள் மட்டும் மத்திய அரசாங்கத்தினால் மக்களுக்கு வழங்கப்பட வேண்டும். அல்லது இச்சேவைகளை வழங்குவதற்காக மத்திய அரசாங்கத்தினால் அதிகாரமளிக்கப்பட்ட குழுக்கள் நியமிக்கப்பட வேண்டும்." இக்கருத்திற்கு இசைவாக அனேக மேலைத்தேச அரசுகளில் காணப்படும் உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள் யாவும் கல்வி, பொலிஸ், சமூக சேவைகள் போன்ற முக்கிய அதிகாரங்களை தன்னகத்தே கொண்டுள்ளதை அவதானிக்க முடிகிறது. நியூசிலாந்தில் வீடமைப்பு, மருத்துவம் என்பன உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களிடம் ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ளன. கல்வி மத்திய அரசிடமேயுள்ளது. பிரித்தானியாவில் தேசிய சுகாதார சேவை உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களிடம் வழங்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால் 1972ஆம் ஆண்டு உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள் சட்டக்கோவை இவ்வதிகாரங்களில் சிலவற்றைக் குறைத்துள்ளது.

ஆனால் இம் முக்கிய துறைகளில் இலங்கையில் காணப்படும் உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள் மட்டுப்படுத்தப்பட்ட அளவிலான அதிகாரங்களையே கொண்டுள்ளன. அல்லது சில துறைகளில் அதிகாரமின்றியே காணப்படுகின்றது. இவ்விடத்தில் உசுலா, கே.ஹிக்ஸ் (Ursula K.Hicks) இலங்கையில் உள்ளூராட்சி நிறுவனங்கள் தொடர்பாகக் கூறப்படும் கருத்து கவனத்தில் கொள்ளத்தக்கதாகும். "இலங்கையில் பலமான ஓர் உள்ளூராட்சி நிறுவனமுறை வளர்ச்சி அடையவில்லை. இலங்கையில் பலமான ஓர் உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களுக்குப் பின்வரும் அதிகாரங்கள் வழங்கப்பட வேண்டும். ஆரம்பக்கல்வி, பண்ணைகள், சினிமாக் கொட்டகைகள், வாடகை வண்டி (Taxi) சேவை, சமூக, கலாசார நிலையங்கள் போன்றவைகள் உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களில் பொறுப்பில் விடப்பட வேண்டும்." எனக் கூறுகின்றார். ஆனால் உள்ளூராட்சி நிறுவனங்களுக்கு ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ள அதிகாரங்கள் வரையறுக்கப்பட்டதாகும். நிதி மூலாதாரங்கள் அருமையானதாகும். மத்திய மற்றும் மாகாண அரசாங்கங்களின் மேற்பார்வைக்கும், வழிநடத்தலுக்கும் உட்படுதல், மத்திய அரசாங்கத்தினால் காலத்திற்கு காலம் பிறப்பிக்கப்படும் பல்வேறு சட்டங்கள், சுற்று நிருபங்கள், நியதிகள் போன்றவற்றிற்கு கீழ்படிதல், நகர அதிகாரசபையின் இறுக்கமான விதிகளுக்கு கட்டுப்படுதல் போன்றவற்றால் இவற்றின் அதிகாரங்கள், சுதந்திரம் என்பன கட்டுப்படுகின்றன.